

JOLIU SOMNI

*Poesia magistralment recitada
per la Srta. Na Mercè Vilaró
en la festa de Bellulla.*

He somniat que estava sentadeta,
baix l'alzina d'un bell bosc,
quan de sobte, un gentil nin, a ma voreta,
va apropar-se, somrient i sens remor.

Al ser avant meu, una auriola he observat
brillar damunt ses rulls d'or
i un raig de llum m'ha inundat,
al sentir la suavitat,
en mon front, d'un bes d'amor.

¡Què xamós! com poncella que esclatava,
sa boqueta, a mig obrir,
un torrent d'encís brollava
i mon cor empresonava
son ressó de bell florir.

Veus digué? com guerrer, amb gest ardit,
d'eixa muntanya el casal,
per el Rei de l'Infinit,
pomells de flors n'ha teixit
¡rica essència del Nadal!

Dins una cova amagada,
poques palles per coixí.
seguint de dret l'encontrada,
guiat sempre amb l'estrellada
que et portarà fins a mí.

Vindràs oi? i com arpa ben pulsada
evocant tendres visions,
la meva ànima extasiada,
als meus peus enamorada,
vibrarà dolces cançons.

Es fon l'ensomni i l'infant,
el vent xiulant m'acarona
i jo emprenguí bo i cantant
el camí corrents, volant,
com airosa papellona.

Si Jesuset, de Bellulla fins al cim,
he trescat, lluny de ma plana,
cercant un fresc regalim
que de tes llavis divins
n'eixirà com de fontana.

I en eixa nit misteriosa
la llum d'estel radiant
caigui com pluja odorosa
extret d'amor esclatant.

CONXITA CANAL

DIADA

Obriu, nens i nenes,
obriu els balcons;
miréu ¡que joguines!
¡i quants de furrons!

Cistells, panaretas,
estan a vessar;
¡quin goig! quina enveja!
fa bó de mirar.

Mes bo farà encara
clavar-hi les dents:
bé estareu joiosos
amb tan rics presents.

De cotxes i nines
n'hi ha un be de Déu;
tabals i trompetes,
de tot; demaneu.

Davant tantes coses
quedeu atordits;
de folla alegria
¡quins salts i quins crits!

Joguines com eixes
¡aquí!... no n'hi han
i dolces tan fines
¡que's cas! no s'en fan.

Per coses boniques
enlloc com al cel;
per llemínades,
allà, tot és mel.

D'iguals no s'en troben
en cap més país,
i és que els Reis les baixen
d'aquell paradís.

Quins Reis més esplendits
i més complacents;
però... ai de vosaltres
si us torneu dolents!

Perquè Ells tot ho saben,
enterament tot,
fins quan feu campana,
o rebec o el bot.